

РЕШЕНИЕ

№ 42133

гр. София, 16.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.11.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1532** по описа за **2025** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по касационна жалба на В. С. Б., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.5, офис 502, срещу Решение № 4592 от 21.10.2024 г. по нахд № 12911/2024 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 111-и състав, с което е изменено Наказателно постановление № 8785 от 08.08.2024 г. на началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ (КРПМ) към дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ (АРОК) при Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ) относно наложено му на основание чл. 177, ал. 3, т. 1, пр. 1 от ЗДвП административно наказание „глоба“ в размер на 500 лв. за нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 2, предл. 1 от ЗДвП, във вр. с чл. 5, ал. 1, т. 1, буква „а“ от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС, като е намален размерът на наложената глоба от 600 лв. на 500 лв.

Касаторът поддържа, че решението е постановено при неправилно приложение на материалния закон, допуснати съществени процесуални нарушения и при явна несправедливост на наложеното наказание. Касаторът счита, че районният съд не е обсъдил всичките му възражения, вкл. това за липса на нарушение, тъй като превозваният товар - огромна машина – рециклатор е „неделим“. Твърди, че приложение в случая следва да намери разпоредбата на чл.26, ал.2, т.1, б. „а“ от Закона за пътищата (ЗП), като излага подробни мотиви по нейното приложение, вкл. за приложение на чл.14, ал.3 от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. Счита, че съчетанието между законови разпоредби на

два различни закона обосновавало пълна неяснота относно наказанието, което накарнявало правото му на защита. Навежда доводи, че се касае за „специално ползване на пътищата“ по смисъла на чл.8 от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. Съображения излага в писмени бележки от 25.04.2025 г., в които се преповтаря касационната жалба. В тях поддържа, че нито административно проверяващият орган, нито наказващият орган, приемайки, че превозът е от типа на специалното ползване на пътищата, което закона позволява, не са изследвали въпроса, дали за въпросния превоз работодателят на касатора, който реално е превозвачът, осъществяващ превоза, е снабдил ППС с разрешително или такса, необходими в рамките на специалното ползване на пътищата, което обстоятелство било игнорирано и от въззивния съд. Навеждат се доводи, че не е изследван въпросът за наличието на разрешително или квитанция за платена пътна такса по смисъла на чл. 8 от Наредбата или чл. 14, като по време на проверката от водача не са били изисквани такива документи, а директно му е вменено нарушение по чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП. Касаторът претендира за отмяна на решението на СРС и постановяване на друго, по същество на спора, за отмяна на НП.

Ответникът началник отдел КРПМ към дирекция АРОК при АПИ оспорва касационната жалба в писмен отговор от 31.12.2024 г. Излага подробни съображения защо счита вмененото административно нарушение за съставомерно и доказано, а именно управление на извънгабаритно ППС без разрешение от администрацията, управляваща пътя. Претендира за оставяне в сила на решението на СРС и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, възприетата по реда на чл.220 АПК фактическа обстановка, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

От фактическа страна СРС е приел, че на 09.07.2024г., в 10:10ч , на път АМ „Х.“, км.№+200, в посока [населено място] - [населено място], В. С. Б. управлявал и извършвал превоз на товари (машина рециклатор) със съчленено ППС с осем оси - МПС с три оси, марка М., модел ТГХ, с рег. [рег.номер на МПС] и полуремарке с пет оси с рег. [рег.номер на МПС] .

При направено измерване с техническо средство ролетка 1302/18 (5м) от гл. инспектор А. А. и Р. Г. било установено, че са били превишени максимално допустимите норми, установени от министъра на регионалното развитие и благоустройството в Раздел II от Наредба № 11 от 03.07.2001г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС, които не са превишени с повече от 30%, съгласно изискванията на чл.14, ал. 3 от Наредбата, както следва: измерената ширина е 3.00 м при допустима максимална ширина на ППС от 2.55м. съгласно чл.5, ал.1, т.1 б. „а“ от Наредбата, като превишаването било с 0,45м.

Съдът е кредитирал показанията на Р. Й. Г. – свидетел на установяване на нарушението и е приел от правна страна, че АУАН и НП са издадени от компетентните органи и в рамките на законоустановените давностни срокове по чл.34, ал.1 и ал. 3 от ЗАНН, отразяването на обстоятелствата по нарушенията и дадената правна квалификация в акта и постановлението съобразени с изискванията на чл. 42 т.5 и чл.57, ал.1 т.5 и т.6 от ЗАНН, като АНО орган правилно е санкционирал В. С. Б. за извършено административно нарушение по чл.139, ал.1, т.2 от ЗДвП. Като неоснователно е възприето възражението на жалбоподателя по приложението на чл.14, ал. 3 от Наредбата, доколкото от водача на ППС не са ангажирани доказателства, от които да се установи заплащането на дължимата такса към датата на извършване на проверката от служител на АПИ. Районният съд е изложил доводи защо приема, че в случая не намира приложение разпоредбата на чл.26, ал.2, т.1, б.„а“ от Закона за пътищата, както и защо не е налице "специално

ползване на пътищата" според легалната дефиниция на пар. 1, т. 8 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗП.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК.

Обжалваното решение е постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене и съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата.

В настоящия случай следва да се съобрази тълкуването, дадено в Тълкувателно постановление № 2 от 08.10.2025 г. по тълк. д. № 5/2023 г., ОСС от НК на ВКС и I и II колегии на ВАС, според което водачът, който управлява извънгабаритно или тежко пътно превозно средство по пътищата, отворени за обществено ползване, без да е налице разрешение за това, извършва нарушение по чл. 177, ал. 3, т. 1 във връзка с чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, когато не е собственик на пътното превозно средство или лицензиран превозвач, осъществяващ превоза, съответно не е наредил превоза. В АУАН и НП е посочено качеството на нарушителя, а именно на водач – лице, което управлява ППС, респ. което не е собственик на ППС, нито лицензиран превозвач, осъществяващ превоза. Визираното обстоятелство не се оспорва от наказаното лице.

АНО е приел в обжалваното пред СРС НП, че към момента на проверката водачът В. С. Б. е управлявал и извършвал превоз на товари (машина рециклатор) с ППС, което е с габарити, надвишаващи нормите, регламентирани в раздел II от Наредба № 11 от 03.07.2001 г., които не са превишени с повече от 30% съгласно изискванията на чл. 14, ал. 3 от Наредбата, с което е нарушил разпоредбите на чл. 139, ал. 1, т. 2, предл. 1 от ЗДвП, във вр. с чл. 5, ал. 1, т. 1, буква „а“ от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС. Установено е в АУАН и НП осъществяване на превоз в рамките на специалното ползване на пътищата, разрешено в случаите, когато е невъзможно или нецелесъобразно да се използва друг вид транспорт, или когато товарите не могат да бъдат разглобени на части и превозени в рамките на общественото ползване на пътищата, както и наличие на „неделим товар“ по смисъла на § 1, т. 14 от ДР на Наредба № 11 от 03.07.2001 г.

Спецификата в случая е, че предвид установеното несъответствие с габаритите по чл. 5, ал. 1, т. 1, буква „а“ от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ е установено приложение на чл. 14, ал. 3 от Наредбата – задължение за заплащане само на дължимата такса, а не изискване за разрешително съгласно чл. 8, ал. 2 от Наредбата. Цитираното Тълкувателно постановление № 2 от 08.10.2025 г. по тълк. д. № 5/2023 г., ОСС от НК на ВКС и I и II колегии на ВАС, е приложимо и в двата случая – както при получаване на разрешение от администрацията, управляваща пътя (чл. 8, ал. 2 от наредбата), което следва да бъде съгласувано с органите на МВР, така и за заплащане на такса в случаите на чл. 14, ал. 3 от наредбата, както изрично е посочено в него.

Както се посочи, в тълкувателния акт е прието, че водачът на ППС с размер, маса или натоварване на ос, които надвишават нормите, определени от министъра на регионалното развитие и благоустройство (извънгабаритните и/или тежките ППС), осъществяващ фактическите действия по неговото управление, е субект на нарушението по чл. 177, ал. 3, т. 1, във връзка с чл. 139, ал. 1, т. 2 ЗДвП. Формата на изпълнителното деяние на това нарушение се осъществява чрез действие - управление на извънгабаритното и/или тежко ППС, без да е налице разрешение за движението на това ППС или такса по чл. 14, ал. 3 от Наредбата.

В обжалваното решение на СРС действително не са обсъдени доводите на жалбоподателя относно превоз на „неделим това“, но само на това основание решението не е неправилно поради допуснатото съществено процесуално нарушение, тъй като не е довело до неправилно приложение на закона в решаващите мотиви на съда. Според пар.1, т.14 от ДР на Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ „неделим товар“ е товар, който не може да се дели на две и повече части с оглед на неговото превозване и който поради своите размери или маса не може да бъде превозван от моторно превозно средство, ремарке, автовлак или съчленено ППС, което да отговаря изцяло на изискванията на наредбата. Видно е, че в самото определение се приема, че това е товар, който не може да бъде превозен от ППП, което отговаря на изискванията на наредбата. В идентичен смисъл е чл.8, ал.1 от Наредбата, според който движението на извънгабаритни ППС се осъществява в рамките на специалното ползване на пътищата и се разрешава в случаите, когато е невъзможно или нецелесъобразно да се използва друг вид транспорт или когато товарите не могат да бъдат разглобени на части и превозени в рамките на общественото ползване на пътищата. Т.е. превозът на „неделим товар“ не само не е изключен от приложението на Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ, но в нея имплицитно се приема, че до движение на извънгабаритно ППС (каквото е процесният случай) се достига, когато товарите не могат да бъдат разглобени на части и превозени в рамките на общественото ползване на пътищата. Ето защо касаторът неоснователно поддържа, че превозът на „неделим товар“ обуславя някаква специфика на случая, каквато не се установява (извън приложението на чл.14, ар.3 от наредбата). С други думи, до необходимост от наличие на разрешително по чл.8, ал.2 от наредбата или заплащане на такса по чл.14, ал.3 от нея се достига при движение на извънгабаритно ППС и в случаите на „неделим товар“. Като е приел, че е осъществено вмененото нарушение по чл. 177, ал. 3, т. 1, във връзка с чл. 139, ал. 1, т. 2 ЗДвП, съдът не е допуснал неправилно приложение на материалния и процесуален закон единствено поради необсъждането на вида на превоза (както се поддържа в касационната жалба), тъй като този вид не определя различно приложение на закона.

В разпоредбата на чл.8, ал.1 от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ изрично е посочено, че движението на извънгабаритни ППС се осъществява в рамките на специалното ползване на пътищата. Наличието на легално определение в пар.1, т.8 от ДР на Закона за пътищата за „специално ползване на пътищата“ не навежда на приложение на чл.26 от ЗП, както неправилно поддържа касаторът, нито до твърдяното от него смесване на фактическите състави на два специални закона (ЗДвП и ЗП). Разграничението между два специални закона (ЗДвП и ЗП) изключително детайлно е посочено в цитираното Тълкувателно постановление № 2 от 08.10.2025 г. по тълк. д. № 5/2023 г., ОСС от НК на ВКС и I и II колегии на ВАС и не следва да се преповтаря за целите на настоящето решение. Решаващо за правилното приложение на закона в случая е не установеното „специално ползване на пътищата“, което безспорно е релевантно при движението на извънгабаритни ППС (чл.8, ал.1 от Наредба № 11 от 03.07.2001 г.), а управлението на това извънгабаритно ППС без дължимата такса по чл.14, ал.3 от наредбата. Именно по този начин вмененото административно нарушение е описано в АУАН и НП, поради което не е довело да накърняване на правото на защита на уличеното лице поради смесване на фактически състави от два специални закона.

В обжалваното решение на СРС правилно е посочено, че водачът на ППС е този, който е следвало да представи при проверката доказателства, че за въпросния превоз работодателят на жалбоподателя, който реално е превозвачът, осъществяващ превоза, се е снабдил ППС с разрешително или такса по чл.14, ал.3 от наредбата. Касаторът неправилно поддържа, че не е изследван този въпрос, тъй като това са решаващите констатации в АУАН и НП относно наличие на нарушение и ангажиране на административнонаказателната отговорност на нарушителя. Не

отговарят на съдържанието на АУАН и НП твърденията в касационната жалба, че не е изследван въпросът за наличието на разрешително или квитанция за платена пътна такса по смисъла на чл. 8 от Наредбата или чл. 14, тъй като именно за липсата на подобни документи е ангажирана административнонаказателната отговорност на водача, който е бил длъжен да ги представи при проверката от служители на АПИ.

Наказанието е наложено при съобразяване на чл.27, ал.2 от ЗАНН, според който при определянето му се вземат предвид тежестта на нарушението, подбудите за неговото извършване и другите смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства, както и имотното състояние на нарушителя. Визираните обстоятелства, както и фактът, че се касае за първо нарушение, са съобразени при налагане на наказание в неговия минимален размер, поради което не е налице твърдяната явна несправедливост на наложеното наказание. Процесното наказание не разкрива характеристиките на „маловажен случай“ по смисъла на пар.1, т.4 от ДР на ЗАНН - "маловажен случай" е този, при който извършеното нарушение от физическо лице или неизпълнение на задължение от едноличен търговец или юридическо лице към държавата или община, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение или на неизпълнение на задължение от съответния вид. Това е така, тъй като не се открива отлика от обикновените случаи на нарушение от този вид.

Като е достигнал до идентични правни изводи районният съд е постановил обжалваното решение при правилно приложение на закона, без да са допуснати съществени процесуални нарушения, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл.63д, ал.1 и ал.3 от ЗАНН, вр. чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 130 лв.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, XVIII-ти Касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 4592 от 21.10.2024 г., постановено по НАХД № 12911/2024г. по описа на Софийски районен съд, НО, 111–и състав.

ОСЪЖДА В. С. Б., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [община], област Б., да заплати на Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ), [населено място] 1606, [улица], на основание чл.63д, ал.1 и ал.3 от ЗАНН, вр. чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.